

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ενιστάμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωμαὶ δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9ος

Ἐν Ἀθῆναις, 30 Μαρτίου 1902

Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 13

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Κατὰ συμβουλήν τοῦ ἰδηγοῦ, ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ ἀπέφυγαν νὰ φανοῦν, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ ἐλέφαντες, ἂν δέν τοὺς ἐβλεπαν, θάπηλπιζοντο καὶ θά' ἐφευγαν.

—Τοῦτο θά μας ἐπέτρεπε νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ στρατόπεδον, εἶπεν ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ καὶ νὰ μαζεῦσωμεν ὅ,τι μένει ἀπὸ τὰ πράγματά μας, τίποτε καὶ βώτια μὲ κονσέρβες προπάντων...

—Καὶ ἀκόμη, προσέθεσεν ὁ Τζὼν Κόρτ, νὰ θάψωμεν εὐπρεπῶς τὸν δυστυχῆ Οὐρδαξ.

—Δέν πρέπει νὰ το συλλογιζώμεθα, ὅσω τριγυρίζουν ἀπέξω οἱ ἐλέφαντες, εἶπεν ὁ Κάμης. Ἐπειτα, τί εἰμπορεῖ νὰ ἔμεινεν ἀπὸ τὰ πράγματά μας; Ὅλα θὰ ἔγιναν ἐκεῖ-
χάμω λυώμα.

Ὁ ὁδηγὸς εἶχε δίκαιον. Καὶ εἶπε δὴ οἱ ἐλέφαντες δέν ἐφάνερωναν καμμίαν διάθεσιν νὰ πομακρυνθοῦν, τὸ φρονιμώτερον ἦτο νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἔκαιεν ἀκόμη ἡ πυρά, καὶ ἔπειτα νὰ αποφασίσουν περὶ τοῦ πρακτέου.

Ὁ Κάμης, ὁ Τζὼν Κόρτ, ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Λάγκας ἐπέστρεψαν λοιπὸν ὀπίσω.

Καθ' ὁδόν, ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ ἠτύχησε νὰ φονεύσῃ καλὸν κομμάτι, τὸ ὅποιον θὰ ἐξησφάλιζε τὴν τροφήν τοῦ ἐμίλου διὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας.

Ἦτο μία ἰνγιάλα, εἶδος ἀντιλόπης μὲ τρίχωμα φαῖον, μελανό-στικτον, ζῶον μεγαλόσωμον, τὸ δὲ φονεῦθ' ἄρρεν, ὠπλισμένον μὲ κέρατα σπειροειδῆ, καὶ μὲ πικνὰς τρίχας εἰς τὸ στήθος καὶ εἰς τὰ κατώτερα μέρη τοῦ σώματος. Ἡ σφαῖρα τὸ ἄφισεν εἰς τὸν τόπον, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κεφαλὴ τοῦ ἐπρόβαλλεν ἀπὸ τοὺς θάμνους.

Ἡ ἰνγιάλα αὐτὴ πρέπει νὰ ἐξύ-

γίζε διακοσίας πεντήκοντα ἕως τριακοσίας λίτρας. Βλέπων αὐτὴν πίπτουσαν, ὁ Λάγκας ἔτρεξεν ἐκεῖ ὡς νεαρὸς κύων· ἀλλὰ φυσικά, δέν ἤμπορουσε νὰ τὴν σηκώσῃ μόνος τοῦ καὶ ἔπρεπε νὰ τὸν βοηθήσουν.

Ὁ ὁδηγός, συνηθισμένος εἰς τοιαύτας ἐργασίας, διεμέλισε τὸ ζῶον μὲ μίαν μάχαιραν, ἀπέκοψε τὰ χρήσιμα τεμάχια καὶ εἶπεν εἰς τὸν Λάγκαν νὰ τα μεταφέρῃ πλησίον τῆς πυρᾶς. Ὁ Τζὼν Κόρτ ἔρριψεν εἰς αὐτὴν ἀγκαλίδας ξηρῶν κλάδων,

οἱ ὅποιοι ἤναψαν καὶ ἐκάησαν ταχέως, ἂφ' οὗ δὲ οὕτω ἐσχηματίσθη μία μεγαλοπρεπὴς ἀνθρακιά ὁ Κάμης ἀπέθεσεν ἐπ' αὐτῆς τὰ τεμάχια τοῦ ὀρεκτικοῦ κρέατος.

Κιβώτια μὲ δίπυρα καὶ κονσέρβας εἶχεν ἄφθονα τὸ κερβάνιον· ἀλλὰ περὶ τῆς ἀνακτήσεως τούτων οὐδεμία ὑπῆρχεν ἐλπίς. Ὅσα ἀφῆκαν οἱ ἀχθοφόροι, φεύγοντες, θὰ τα ἐποδοπάτησαν καὶ θὰ τα μετέβαλαν εἰς κόνιν οἱ ἐλέφαντες. Εὐτυχῶς εἰς τὰ δάση τῆς Κεντρώας Ἀφρικῆς τὸ

θήραμα ἀφθονεῖ, καὶ ὁ κυνηγὸς εἶνε πάντοτε βέβαιος ὅτι θὰ εὐρίσκη τροφήν, — ἀρκεῖ νὰ εὐχαριστήται μόνον μὲ κρέας ψητὸν.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ταξειδιώτας μας, τὸ ζήτημα ἦτο νὰ μὴ τοὺς λείψουν τὰ πρὸς θήραν ἀναγκαῖα. Naί μὲν ὁ Τζὼν Κόρτ, ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Κάμης εἶχον πάρῃ, μαζί των ἀπὸ μίαν καραμβίναν καὶ ἀπὸ ἕν ρεβόλβερ, ὅπλα, τὰ ὅποια ἐπιδεδίωξαι χειριζόμενα, θὰ τοῖς παρῆχον μεγάλας ἐκδουλεύσεις· ἀλλ' ἔπρεπε πρὸ παντός καὶ αἱ φυσιγγιοθήκαι των νὰ εἶνε ἐπαρκῶς ἐφοδιασμένα. Ἐν τούτοις ὑπελογίσθη ὅτι, ἂν καὶ πρὶν ἐγκαταλείψουν τὸ ἀμάξιον εἰς τὴν τύχην του, παρεγέμισαν τὰ θυλάκια των, μόνον πεντήκοντα βολὰς εἶχον εἰς τὴν διάθεσιν των. Ὁμολογουμένως, τὸ ἐφόδιον ἦτο ἀνεπαρκές, ἂν θὰ ἤναγκά-

« Ἡ σφαῖρα τὸ ἄφισεν εἰς τὸν τόπον. » (Σελ. 97, στήλ. α'.)

ζοντο μάλιστα να μυνθούν έναντιον θηρίων ή έναντιον ιθαγενών κατά τὸ διαστημα τῶν ἑξακοσίων χιλιομέτρων, τὰ ὁποῖα τοὺς ἐχώριζαν ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς τοῦ Οὐμπάγκη. Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου ὅμως, ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του θὰ ἠδύναντο νὰ εὐρίσκουν τροφὰς χωρὶς πολὺν κόπον, εἴτε εἰς τὰ χωρία, εἴτε εἰς τὰ καταστήματα τῶν Ἱεραποστόλων, εἴτε καὶ εἰς τὰ πλοία τὰ καταπλέοντα τὸν μέγαν παραπόταμον τοῦ Κόγγου.

Ἀφ' οὗ κατέπausαν τὴν πεινὰν τῶν διὰ τοῦ κρέατος τῆς ἰνγιάλας, τὴν δὲ δίψαν τῶν διὰ τοῦ ὕδατος διαυγοῦς ρυακίου, ἐλίσσομενον μεταξὺ τῶν δένδρων, οἱ τρεῖς τῶν συνεκρότησαν συμβούλιον περὶ τοῦ πρακτέου. Πρῶτος δὲ ὁ Τζὼν Κόρτ ὠμίλησεν ὡς ἑξῆς :

— Κάμη, ἕως τώρα ὁ Οὐρδαξ ἦτο ὁ ἀρχηγός μας. Μᾶς ἤρε πάντοτε προθύμους νὰκολουθοῦμεν τὰς συμβουλὰς του, διότι τῷ εἴχαμεν ἐμπιστοσύνην. . . Τὴν ἰδίαν ἐμπιστοσύνην μᾶς ἐμπνέει καὶ σὺ, ἔνεκα τοῦ χαρακτήρος σου καὶ τῆς πείρας σου. . . Εἰπέ μας, τί νομίζεις ὅτι πρέπει νὰ κάμωμεν εἰς τὴν περίστασιν που εὐρισκόμεθα, καὶ νὰ εἴσαι βέβαιος ὅτι θὰκολουθήσωμεν τὴν γνώμην σου.

— Ναί, προσέθεσεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ οὐδέποτε θὰ ὑπάρξῃ μεταξὺ μας διαφωνία.

— Γνωρίζεις καλὰ τὴν χώραν, Κάμη, ὑπέλαθεν ὁ Τζὼν Κόρτ. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὠδηγεῖς τὰ κερβάνια, μὲ δεξιότητα καὶ ἀφοσίωσιν, τὴν ὁποίαν ἐγνωρίσαμεν ἐξ ἰδίας πείρας. Εἰς αὐτὴν τὴν δεξιότητα, εἰς αὐτὴν τὴν ἀφοσίωσιν κάμνομεν ἐκκλησίαν καὶ τώρα, καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ μας λείψῃ οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἄλλο.

— Κύριε Τζὼν, κύριε Μάξ, εἴμπορεῖτε νὰ βασισθῆτε εἰς ἐμέ, ἀπήντησεν ὁ ὠδηγός.

Καὶ ἔθλιψε τὰς χεῖρας, αἱ ὁποῖαι ἐτάθησαν πρὸς αὐτόν, μὴ ἐξαίρουμένης καὶ τῆς χειρὸς τοῦ μικροῦ ἰθαγενῶς.

— Ποία εἶνε ἡ γνώμη σου ; . . ἡρώτησεν ὁ Τζὼν Κόρτ. Εἶνε προτιμώτερον νὰ διασχίσωμεν τὸ δάσος, ἢ νὰ το περικάμψωμεν ἐν δυσμῶν, κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ Οὐρδαξ ; . .

— Πρέπει νὰ το διασχίσωμεν, ἀπεκρίθη ἀδιστάκτως ὁ ὠδηγός. Δὲν θὰ ἐκτεθῶμεν εἰς τὸν κίνδυνον κακῶν συναπαντημάτων. Θηρία ἴσως καὶ ἰθαγενεῖς ὅμως ὄχι. Οὔτε Παχούνοι, οὔτε Δένκας, οὔτε Φούνδοι, οὔτε Βούγκοι, οὔτε ἄλλη φυλὴ τοῦ Οὐμπάγκη, ἐρριφονιδύνουσιν ποτὲ νὰ ἐξισχωρήσῃ εἰς τὸ δάσος. Οἱ κίνδυνοι δι' ἡμᾶς θὰ ἦσαν μεγαλύτεροι εἰς τὴν πεδιάδα, προπάντων ἐν μέρους τῶν νομάδων. Εἰς τὸ δάσος αὐτό, ὅπου τὸ κερβάνιον μὲ τὰ ἀμάξια του δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ κινηθῇ, ἀπλοὶ πεζοποροὶ ἔχουν τὴν πιθανότητα νὰ εὕρουν δίοδον. Τὸ ἐπὶ ἀνα-

λαμβάνω, ἂς διευθυνθῶμεν πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ, καὶ ἐλπίζω νὰ φθάσωμεν ἀσφαλῶς, χωρὶς νὰ παραπλανηθῶμεν, εἰς τὸν καταρράκτην τοῦ Ζόγγου.

Ὁ μικρὸς αὐτὸς καταρράκτης φράσσει τὸν ροῦν τοῦ Οὐμπάγκη εἰς τὴν γωνίαν, τὴν ὁποίαν σχηματίζει ὁ ποταμὸς αὐτός. Ἀφῶν τὴν πρὸς δυσμὰς διευθύνει διὰ νὰ τραπῇ πρὸς νότον. Κατὰ τοὺς περιηγητάς, μέχρι τὸ μέρους τούτου φθάνει ἡ ἐσχάτη ἄκρη τοῦ μεγάλου δάσους. Πέραν τοῦ καταρράκτου, ἔρχεται νὰκολουθήσουσιν τὰς πεδιάδας ἐπὶ τοῦ παραλλήλου τοῦ Ἱσημερινοῦ, καὶ χάρις εἰς τὰ πολυάριθμα κερβάνια τὰ διασχίζοντα τὴν χώραν ταύτην, θὰ εὕρισκαν εὐκόλως καὶ τροφὰς καὶ μέσα μεταφορὰς.

Ἡ γνώμη τοῦ Κάμη ἦτο λοιπὸν συννετή. Ἐκτὸς τούτου, τὸ δρομολόγιον, τὸ ὁποῖον ἐπρότεινε, θὰ συνέτεμνε τὴν μέχρι τοῦ Οὐμπάγκη πεζοπορίαν. Ὅλον τὸ ζήτημα ἦτο τώρα : τί εἴδους προσκόμματα θὰ παρουσίαζον τὰ ἐνδοτέρω τὸν δάσους ; Ἀτραποῦς εὐδάτως βεβαίως δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένουν ἐκεῖ μέσα τὸ πολὺ πολὺ τίποτε συμμάς, στενὰς διόδους σχηματισθείσας ἐκ τῆς διαβάσεως ἀγρίων ζώων, βουδάλων, ρινοκέρων, καὶ ἄλλων βαρέων μαστοφόρων. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἔδαφος, βεβαίως θὰ ἦτο κατὰφορτον ἀπὸ θάμνους, ἢ πυκνότης τῶν ὁποίων θάπῃται τὴν χρῆσιν πελέκως, ἐν ᾧ ὁ ὠδηγός μόνον ἓνα μικρὸν πέλεκυν εἶχεν, οἱ δὲ σύντροφοί του ἀπλᾶ μαχαιρίδια. Ὅπως δὲ ἔπρεπε, δὲν θὰ ὑφίσταντο μεγάλας ἀγροπρίας, διαρκούντος τοῦ ταξιδίου.

Μετὰ τὰς παρατηρήσεις ταύτας, ὁ Τζὼν Κόρτ δὲν ἀνέτεινε πλέον. Ὅσον διὰ τὴν δυσκολίαν τῆς κατευθύνσεως ὑπὸ τὸ δένδρα, τῶν ὁποίων μόλις διεπέρα τὸν πυκνὸν θόλον ὁ ἥλιος, καὶ ὅταν ἀκόμη ἀνῆρχετο εἰς τὸ ζενίθ, περὶ τούτου δὲν ἔπρεπε νάνησυχῇσιν.

Τῶντι, ἐν εἶδος ἐνστικτοῦ, ὁμοίου πρὸς τὸ ἐνστικτον τῶν ζώων. — Ἐνστικτον ἀνεξήγητον, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ καὶ εἰς μερικάς ἀνθρωπίνους φυλάς, — ἐπιτρέπει εἰς τοὺς Κινέζους παραδείγματος χάριν, καθὼς καὶ εἰς πολλὰ ἄγρια φυλά τοῦ Φάρ-Ουέστ, νὰ κατευθύνωνται διὰ τῆς ἀκοῆς μᾶλλον καὶ τῆς ὁσμῆσεως παρὰ διὰ τῆς ὁράσεως, καὶ νὰ εὐρίσκουν ἀσφαλῶς τὴν διέθυνσιν ἀπὸ μερικὰ τεκμήρια. Ὁ Κάμης κατεῖχε τὸ προτέρημα τοῦτο εἰς σπάνιον βαθμὸν, καὶ το ἀπέδειξε σαφῶς εἰς πολλὰς περιστάσεις. Ὁ Γάλλος λοιπὸν καὶ ὁ Ἀμερικανὸς ἠδύναντο μέχρι τινὲς νὰ προστρέχουν εἰς τὸ ἐνστικτον τοῦ ὠδηγοῦ, τὸ μὴ υποκείμενον εἰς πλάνην, καὶ νὰ ἀναγνωρίζουν τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον πρέπει νὰκολουθήσουσιν, χωρὶς νὰ προσανατολίζωνται, (νὰ εὐρίσκουν δηλαδὴ τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος), διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ ἡλίου.

Ὅσον διὰ τὰς ἄλλας δυσκολίας, τὰς ὁποίας παρουσιάζει ἡ διὰ μέσου τοῦ δάσους ὁδοιπορία, ἰδοὺ τί ἀπεκρίθη ὁ ὠδηγός :

— Κύριε Τζὼν, ἡξεύρω ὅτι δὲν θὰ παντήσωμεν μονοπάτια, ἀλλὰ ἔδαφος ἀποκλεισμένον ἀπὸ θάμνους, ἀπὸ βάτους, ἀπὸ ἀγκάθια, ἀπὸ ξεράδια, ἀπὸ δένδρα πεσμένα ἔνεκα γήρατος, ἀπὸ ἐμπόδια τε-
— Ὅπως, παραδείγματος χάριν, ὁ ρυάξ που εἶδαμεν πρὸς δυσμὰς τοῦ γηλόρου, παρετήρησεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ. Διευθύνεται πρὸς τὸ δάσος, καὶ διατρεῖται ἐν μέσῳ νὰ μὴ γίνεταί ποταμός ; . . Ἐν τριαυτῇ περιπτώσει, εἴμποροῦμεν νὰ κατασκευάσωμεν μίαν σχεδίαν . . νὰ συνδέσωμεν μερικὸς κορμούς . . .

— Μὴν τρέχῃς τόσο, ἀγαπητέ μου φίλε, εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ, καὶ μὴν ἀφί-
— Ἀτραποῦς εὐδάτως βεβαίως δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένουν ἐκεῖ μέσα τὸ πολὺ πολὺ τίποτε συμμάς, στενὰς διόδους σχηματισθείσας ἐκ τῆς διαβάσεως ἀγρίων ζώων, βουδάλων, ρινοκέρων, καὶ ἄλλων βαρέων μαστοφόρων. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἔδαφος, βεβαίως θὰ ἦτο κατὰφορτον ἀπὸ θάμνους, ἢ πυκνότης τῶν ὁποίων θάπῃται τὴν χρῆσιν πελέκως, ἐν ᾧ ὁ ὠδηγός μόνον ἓνα μικρὸν πέλεκυν εἶχεν, οἱ δὲ σύντροφοί του ἀπλᾶ μαχαιρίδια. Ὅπως δὲ ἔπρεπε, δὲν θὰ ὑφίσταντο μεγάλας ἀγροπρίας, διαρκούντος τοῦ ταξιδίου.

Μετὰ τὰς παρατηρήσεις ταύτας, ὁ Τζὼν Κόρτ δὲν ἀνέτεινε πλέον. Ὅσον διὰ τὴν δυσκολίαν τῆς κατευθύνσεως ὑπὸ τὸ δένδρα, τῶν ὁποίων μόλις διεπέρα τὸν πυκνὸν θόλον ὁ ἥλιος, καὶ ὅταν ἀκόμη ἀνῆρχετο εἰς τὸ ζενίθ, περὶ τούτου δὲν ἔπρεπε νάνησυχῇσιν.

Τῶντι, ἐν εἶδος ἐνστικτοῦ, ὁμοίου πρὸς τὸ ἐνστικτον τῶν ζώων. — Ἐνστικτον ἀνεξήγητον, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ καὶ εἰς μερικάς ἀνθρωπίνους φυλάς, — ἐπιτρέπει εἰς τοὺς Κινέζους παραδείγματος χάριν, καθὼς καὶ εἰς πολλὰ ἄγρια φυλά τοῦ Φάρ-Ουέστ, νὰ κατευθύνωνται διὰ τῆς ἀκοῆς μᾶλλον καὶ τῆς ὁσμῆσεως παρὰ διὰ τῆς ὁράσεως, καὶ νὰ εὐρίσκουν ἀσφαλῶς τὴν διέθυνσιν ἀπὸ μερικὰ τεκμήρια. Ὁ Κάμης κατεῖχε τὸ προτέρημα τοῦτο εἰς σπάνιον βαθμὸν, καὶ το ἀπέδειξε σαφῶς εἰς πολλὰς περιστάσεις. Ὁ Γάλλος λοιπὸν καὶ ὁ Ἀμερικανὸς ἠδύναντο μέχρι τινὲς νὰ προστρέχουν εἰς τὸ ἐνστικτον τοῦ ὠδηγοῦ, τὸ μὴ υποκείμενον εἰς πλάνην, καὶ νὰ ἀναγνωρίζουν τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον πρέπει νὰκολουθήσουσιν, χωρὶς νὰ προσανατολίζωνται, (νὰ εὐρίσκουν δηλαδὴ τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος), διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ ἡλίου.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

Ἀνταμώθησαν οἱ τρεῖς καλοὶ φίλοι καὶ ἐξεκίνησαν διὰ τὸν συνηθισμένον τους περίπατον.

Τὴν Κυριακὴν ἐκείνην καὶ οἱ τρεῖς ἐπρωτοφόρεσαν κάτι : ὁ πρῶτος ἓνα δακτυλίδι, ὁ δεῦτερος ἓνα χρωματιστὸ ὑποκάμισο, ὁ τρίτος ὠραῖα παπούτσια.

Καθένας ἐκαμάρονε, καὶ ἐπροσπαθοῦσε νὰ κάμῃ τοὺς ἄλλους νὰ παρατηρήσουν τὸ καινούργιον του πρᾶγμα καὶ νὰ του εἰποῦν «μὲ γειά» κανεὶς ὅμως δὲν το κατῴρθε, διότι ὅλοι ἐσυλλογιζόντο τὸ δικὸ των.

Ἐκεῖ ποῦ ἐπῆγιναν βλέπουν ἔσθ' ὁ δρόμος ἓνα σκοτωμένο σκυλί.

— Ποῖος ἐσκότωσε ἐκεῖνο τὸ σκυλί ; ἔρωτᾷ ὁ πρῶτος, καὶ το δείχνει μὲ τὸ δακτυλίδι, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσε τὸ δακτυλίδι. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι περισσότερο ἐδειχνε τὸ δακτυλίδι παρὰ τὸ σκυλί.

— Ἐτοῦτο τὸ παιδί ! ἀπαντᾷ ἀμέσως ὁ δεῦτερος μὲ καμάρι, καὶ βάζει τὴν παλάμην εἰς τὸ στήθος, διὰ νὰ δείξῃ . . τὸ χρωματιστὸ ὑποκάμισο.

— Νὰ γαθῇ τὸ παλῆσκυλο ! λέγει τότε ὁ τρίτος, καὶ σηκώνει τὸ πόδι διὰ νὰ το δώσῃ μίαν κλωτσίαν, ἀλλὰ μᾶλλον διὰ νὰ δείξῃ τὰ παπούτσια του.

Ἐκατάλαβαν τότε ὁ ἓνας τὴν πονηρίαν τοῦ ἄλλου καὶ ἐξεκαρδίσθησαν καὶ οἱ τρεῖς ἀπὸ τὰ γέλια. Ὁ λόγος ἔμεινε, καὶ ἀπὸ τότε, ἅμα πρωτοφορᾷ κανεὶς τίποτε καινούργιον, τοῦ λένε : «Ἐ, ποῖος ἐσκότωσε ἐκεῖνο τὸ σκυλί ;»

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΥΑΝΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 94.)

Ὅταν ὁ Οὐγὸς ἤρχισε πάλιν νὰ ἐμ-
πήγῃ τοὺς πασσάλους του, καὶ καθαλι-
κεῖται εἰς τὸν ἓνα, νὰ ἐμπήγῃ ἄλλον, καὶ
πάλιν ἄλλον, ἀναβαίνων ὀλονέν, — τὸν
ἐπερίελασαν.

— Λίγο ἀκόμη νάναιδῃς, θὰ ζαλισθῇς !
ἐφώναξεν ὁ Ρίξος.

Καὶ προσέθεσεν :

— Ἐγὼ θὰ βάλω τὴ σκάλα καὶ θὰ
ναιδῶ. Ἐτσι θὰ ὑψωθῶ πέντε μέτρα ἀπὸ
τὸ ἔδαφος ἂν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἐπάνω δὲν
εἶμαι μέρους διὰ νὰ πατήσω καὶ νὰναρρι-
χηθῶ χωρὶς βοήθειαν, τότε θὰ παραιτηθῶ.

Ἐκαμεν ὅ,τι εἶπεν. Ἐπειτα, δηλώσας
ὅτι τὸ ἐγγχείρημα ἦτο ἀδύνατον, ἐπανῆλθε
πλησίον τοῦ Εὐτυχίου.

Ὁ Ἀλέξιος ἀνῆλθε καὶ αὐτὸς τὴν
κλίμακα καὶ μάλιστα τὴν ὑπερέβη κατὰ
ἓν ἢ δύο μέτρα. Ἄλλ' ἐξαφνα ἐξαλίσθη.

— Βοήθεια ! ἐφώναξε.

Καὶ ἐκατρακύλισεν ὡς σάκκος ἀλεύρου.
Ὁ Ρόκκος ἤθελε πολὺ νὰκολουθήσῃ
τὸν Οὐγόν. Ἐποποθέτησε μάλιστα τὴν
κλίμακα πλησίον του καὶ τῷ εἶδε τοὺς
πασσάλους, τὸν ἓνα κατόπι τοῦ ἄλλου.

Ἄλλὰ τὸ βράδυ, ὅταν ὁ Οὐγὸς εἶπε :

— Θὰ ξανάλθω αὔριο καὶ θὰ ἐξακολου-
θῶ.

— Ἐγὼ ὄχι, μοῦ φθάνει τόσο, ἀπε-
κρίθη ὁ Ρόκκος.

Οἱ ἄλλοι εἶπαν τὸ ἴδιον. Μόλις καὶ
μετὰ βίας συγκατετέθησαν εἰς τὰς προ-
τροπὰς τοῦ Οὐγού, νὰ πάρουν τὴν κλί-
μακα.

Καὶ εἰς ὅλον τὸν δρόμον ἐμουρμούρι-
ζαν διὰ τὴν πληξὶν ποὺ τοῖς εἶχε προξέ-
νῃσιν ἡ ἡμέρα ἐκείνη.

— Σὺ τί λέγεις ; ἡρώτησεν τὸν σύν-
τροφόν των.

— Τίποτε. . . Ἐγὼ θέλω νὰ ἰδῶ τὸν
ἀέτον. Διὰ νὰ τὸν ἰδῶ, πρέπει νάναδῶ
ἐκεῖ-ἐπάνω καὶ διὰ νάναδῶ, πρέπει νὰ
κοπιᾶσιν λοιπὸν θὰ κοπιᾶσιν.

— Θὰ εἴσαι μόνος καὶ σε προειδο-
ποιῶ, εἶπεν ὁ Εὐτύχιος.

— Ἐως αὔριον εἴμπορεῖ νὰ σκεφθῇτε
καὶ νὰλλάξετε γνώμην.

— Ἐσκεφθήκαμεν καὶ σου λέγομεν
ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ Ρίξος. Αὔριο θὰ πᾶμε
νὰ ψαρέψωμε. Αὐτὸ θὰ εἶνε πρὸ διασκε-
δαστικὸν καὶ καθόλου κοιμιστικόν.

— Ναί, ναί, χάρισμά σου ὁ Βόλος !
εἶπαν μιᾷ φωνῇ ὁ Ἀλέξιος καὶ ὁ Ρόκκος.

— Πρὸ διασκεδαστικόν . . ὄχι ὅμως
γιὰ τὰ ψάρια ! παρετήρησεν ὁ εὐαίσθη-
τος Εὐτύχιος.

Καὶ ἐχωρίσθησαν χωρὶς νὰ συμφω-
νήσουν.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, πρωτὶ-πρωτὶ, ὁ Οὐ-
γὸς ἐξεναπῆγε εἰς τὸν Βόλον, καὶ ἐξη-
κολούθησε τὴν ἐργασίαν του.

Με πολὺν κόπον, διότι ἡ ζέστη ἦτο
ὑπερβολικὴ καὶ ὁ γρανίτης ἔκαεν, ἐνέ-
πηξεν ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ἄλλους πασ-
σάλους. Τὴν ἐπαύριον ἔκαμε τὸ ἴδιον,
ἐπίμονος εἰς τὸ ἔργον του, τὸ ὁποῖον
ἐπροχώρει σήμερον μὲ περισσotέραν εὐ-
κολίαν παρὰ χθές.

Διότι βαθμὴδὸν ἀποκτοῦσε πᾶσαν καὶ
δεξιότητα, καὶ ἀνεβοκατέβαινε πλέον διὰ
τῶν πασσάλων μὲ τόσην εὐκίνησιν, ποῦ
ἐνόμιζες ὅτι αὐτὸ ἔκαμεν εἰς ὅλην τὴν
ζωὴν.

Τέλος τὴν τετάρτην ἡμέραν ἐπάτησε
τὸ μικρὸν ὄροπέδιον τοῦ Βόλου.

Ἐκάθισεν, ὑπερήφανος ποῦ ἐπραγμα-
τοποίησε τὸ σχέδιόν του, καὶ ἐκύτταξε
γύρω του, διὰ νὰ ἰδῇ τὸν ἀέτον.

Τὸ πτηνὸν ἐστέκετο ἀκίνητον εἰς τὸ
βάθος κοιλάματος, εὐρισκομένου εἰς τὴν
βορεινὴν γωνίαν. Ἡ παράξενη αὐτῇ φω-
λεᾷ, στενὴ εἰς τὸ ἀνοιγμα, ἐπλατύνετο
ὀλίγον ἐφόσον εἰσεχώρει εἰς τὸν γρανίτην.

Πλησίον τοῦ ἀετοῦ, λείψανα θηράμα-
τος ἐμαρτύρουν περὶ τῆς φροντίδος, μὲ
τὴν ὁποίαν τὸν ἔτρεφαν τὰ παιδιὰ του.

Ἄλλ' ἐκεῖνο που ἐξέπληξε τὸν Οὐγόν,
ἦτο ὅτι τὸ πτηνὸν δὲν ἔδειξεν ἐχθρικός
διαθέσεις, δὲν ἔκαμε νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον
τοῦ ἢ νὰ φύγῃ.

Θαρραλέως, ἐτρέπωνεν εἰς τὸ κοίλω-
μα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἡ πάλῃ τὴν
ὁποίαν ἐφοδεῖτο ἀκόμη, δὲν θὰ εἶχε κα-
κὰς συνέπειας δι' αὐτόν, καμμίαν πτώσιν
παραδείγματος χάριν.

Ἄλλὰ, καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμάζετο νὰ
παραλύσῃ τὴν δύναμιν τοῦ πτηνοῦ, ρί-
πτων κατ' αὐτοῦ τὴν θηλίαν, τὴν ὁποίαν
εἶχε πάρῃ μαζί του ἐπιτηδεύς, — ὁ ἀέτος
ὑψωσε τὴν φωνὴν καὶ ὠμίλησεν ὡς ἄν-
θρωπος.

Ἦτο θαῦμα ; ἦτο παραίσθησις ; Δὲν
ἡξεύρω. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὁ Οὐγὸς ἐνό-
ησε τὴν γλῶσσαν τοῦ ἀετοῦ.

— Θέλεις τὴν ζωὴν μου ; Τί σου ἔκα-
μα ; ἡρώτα τὸ πτηνόν. Ἐγὼ σε ἀγαπῶ,
διότι εἶσαι γενναῖος καὶ ἀποφασιστικός.
Σὺ διατρεῖς με μισεῖς ;

— Δὲν σε μισῶ. Ὑπακούω εἰς τὸ ἐν-
στικτον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μᾶς συμβουλεύει
νὰ καταστρέφωμεν ὅ,τι μᾶς βλάπτει . .
Καὶ ποῖος θὰ ἠμποροῦσε νὰ μετρήσῃ πόσα
πρόβατα καὶ πόσα πουλιὰ καταβροχθίζει
ἓνας ἀέτος εἰς τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του !

— Ἀλλὰ καὶ ποῖος θὰ ἠμποροῦσε νὰ
μετρήσῃ τὰς ἀλεπούδας, τὰς νυφίτσας, τὰ
κουνάδια καὶ τὰ βλαβερά πτηνά, ἀπὸ τὰ
ὁποῖα ὁ ἀέτος ἀπαλλάσσει τὸν ἄνθρωπον ;
Τὸ πρόβατον που τρώγῃ, εἶνε ἡ ἀντα-
μοιβὴ τῶν ὑπηρεσιῶν του . . Δὲν ὀφεί-
λει τίποτε εἰς τὸν ἄνθρωπον ἓνας ἀέτος.

ὅταν ζῇσῃ ὅσον καιρὸν ἀπεφάσισεν ὁ Δη-
μιουργός . . Τί σκοπὸν εἶχες που ἀνέ-
βης ἕως ἐδῶ ;

— Νὰ σε συλλάβω, νὰ στήσω παγίδα
εἰς τοὺς ἀετιδεῖς σου, καὶ νὰ σε φονεύσω

καὶ τοὺς τρεῖς. Δὲν θέλω νὰ φανῶ καλ-
λίτερος ἀφ' ὅ,τι εἶμαι. Καὶ ἡ μὴν δι-
καιολογία μου εἶνε, ὅτι μᾶς ἀνέθρεψαν μὲ
τὴν ἰδέαν, ὅτι σεῖς εἰσθε οἱ χειρότεροι
ἐχθροὶ τῶν ποιμνίων μας καὶ τῶν ὀρνι-
θῶν μας.

— Ἀκουσε, παιδίον, εἶπεν ὁ ἀέτος :
εἶμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου δὲν ἔχεις παρὰ
νὰ σφίξῃς αὐτὸ τὸ σχοινὶ διὰ νὰ με συλ-
λάβῃς. Ἐπεσα εἰς τὸν βράχον αὐτόν,
διότι αἱ πτέρυγές μου δὲν με βαστάζουν
πλέον . . Οἱ ὀνυχές μου ἐπάγωσαν ἔ-
ξαφνα . . Ἐτελείωσα τὸν δρόμον μου . .

Ποσάκις εἶδα τὸν ἥλιον νάνατέλλῃ ;
Δὲν ἡξεύρω. Ἄλλ' ἤθελα νὰποθάνω εἰς
τὴν φωλεάν μου. Τὰ παιδιὰ μου εἰς μά-
την ἐδοκίμασαν νὰ με σηκώσουν ἀπὸ ἐδῶ.

Ἡ δεξιότης θὰ κατῴρθε ἴσως ὅ,τι δὲν
κατῴρθε ἡ δύναμις των. Δοκίμασε,
σήκωσέ με, πήγαινέ με μέχρι τῆς κορυ-
φῆς τοῦ βουνοῦ ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ὑψοῦ-
ται πέρα, ἀντικρὺ σου. Ἐκεῖ εἶνε ἡ φω-
λεᾷ μου. Καὶ διὰ νάναταμεῖνω τὸν κόπον
σου καὶ τὴν καλωσύνην σου, θὰ σου φα-
νερώσω τὸ μυστικὸν τῆς κυανῆς λίμνης.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Ἰδοὺ πιστὴ μεταφράσις τοῦ γράμματος :

«Ὁ Ζαφου

πράγμα, παρά με την σωτηρίαν της πατρίδος της ;

Τοιαῦτα ἐσυλλογιζέτο πυρετωδῶς ἡ Γουίλελμίνια τρέγουσα. Ἀλλὰ τὴν ἀπελπισίαν της διεδέχθη ταχέως ἀπόφασις :

« Ἀμα διήρχετο τὰ σύνορα, θὰ ἐπλησίαζε τὸ πρῶτον βοερικὸν ἀπόσπασμα ποῦ θὰ συνήγτα, θάπεκαλύπτε τὴν ἄτιμον συνωμοσίαν, καὶ ἐν ᾧ οἱ ἱππεῖς θὰ ἔτρεχαν ἐν σπουδῇ νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς κινδυνεύοντας ἀρχηγούς, ἐκείνη θὰ καθήρχετο εἰς τὴν Λαί-δυσμῖθ καὶ θὰ παρέδιδε τὰ παιδιὰ εἰς τὴν θείαν Παυλίαν.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη τῇ ἀπέδωκε τὴν συνήθη της ἡρεμίαν.

Τότε ἐσυλλογίσθη πάλιν τὸ γράμμα. Ποῖος νὰ το ἔγραψεν ἀρά γε ;

Κανείς ἄλλος βέβαια, παρά ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο συνενόχους. Καὶ φυσικὰ ὁ Σελέσκος. Θὰ ἠθέλησε, φαίνεται, προδίδων τὴν συνωμοσίαν, νὰ παίξῃ κανὲν ἀσχημον παιγνίδι τοῦ Ζαφουράνα.

Τοῦ Σελέσκου ὅμως ποῖον νὰ ἦτο τὸ σχέδιον ; Τί νὰ εἶχε σοφισθῇ αὐτός ; Τί ἀτιμίαν ἠτοιμάζετο νὰ πράξῃ ;

Εἰς μάτην τὸ κοράσιον ἐθίξε αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν· καμμία ἀπάντησις δὲν ἤρχετο εἰς τὸ νοῦν της.

Ἐπλησίαζεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχαν μείνῃ ἡ Βίρηγούλα καὶ ἡ Λενέττα . . .

Διὰ νὰ μὴ τὰς ἀνησυχῇ, προσεπάθει νὰ φαίνεται ὅσον τὸ δυνατόν ἡρεμος, καί μετὰ μεί-
διάμα εἰς τὰ χεῖ-
λη ἐπροχώρει . . .

— Ἐγὼ εἶμαι ! ἐφώναζε, προβάλλουσα ἀπὸ τὴν λόχμην.

Ἡ Κάνυα δὲν ἀνῆγγειλε τὴν ἀφίξιν της. Τοῦτο τὴν ἐξέπληξε.

Μ' ἐν βλέμμα ἠρεύνεσε τὸ μέρος, ὅπου εἶχαν μείνῃ τὰ δύο κοράσια.

Ἦτο ἔρημον.

Τὰ παιδιὰ, ἡ Κάνυα, τὰ δύο ἄλογα, — ὅλα εἶχαν γίνῃ ἄφαντα !

Φρικτὸς προαίσθημά τὴν κατέλαβε.

Ἐφώναζε . . . καμμία φωνὴ δὲν ἀπεκρίθη. Ὁ Μαριμπῆς, διαταχθεὶς νάνι-
χνεύσει, ὁφράνθη πρὸς στιγμὴν τὸ ἔδα-

φος, ἔπειτα ἐξώρμησεν ἐμπρός, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς κυρίας του.

Μία σκέψις ἐγεννήθη αἰφνης εἰς τὸν νοῦν τῆς Γουίλελμίνιας

Ἐκλεψαν τὰ παιδιὰ. Μὴν ἦτο αὐτὸ τὸ σχέδιον τοῦ Ζουλού ;

— Αὐτὸ εἶνε ! αὐτὸ εἶνε βέβαια ! Δι-
ατὶ νὰ μὴ το συλλογισθῇ ἐνωρίτερα ; . .

Θὰ ζητήσῃ λύτρα, τὰ ὅποια εἶνε βέβαιοι ὅτι θὰ τοῦ δώσουν . . .

Μὰς ἠκολούθησεν ἀπὸ τὸ Πάρδε-
κοπ, ζητῶν τὴν κατάλληλον εὐ-
καιρίαν . . . Ἡ ἀπουσία τοῦ Μα-
ριμπῆ διηυκόλυ-
νε τὰ σχέδιά του . . . Καὶ τώ-
ρα, πῶς θὰ εὕρω
τὰ παιδιὰ ;

Ὁ Μαριμπῆς εἶχε σταματήσει.

Ἐχουσα ἐμπι-
στοσύνην εἰς τὴν ὁφρησιν τοῦ
συντρόφου της, ἡ
Γουίλελμίνια τὸν ἐμύθη.

Ἦτο παρά τὸ
χεῖλος κρημνώ-
δους χαράδρας,
εἰς τὸ βάθος τῆς
ὁποίας ἔρρεε πη-
γὴ, ἐξωγχομένη
ἀπὸ τὴν
πτῶσιν μικρο-
σκοπικοῦ καταρ-
ράκτου.

Ὁ Μαριμπῆς
ἀφῆκε βρυχηθ-
μὸν ὀργῆς.

Κάτω, τὸ ὑ-
δωρ τοῦ καταρρά-
κτου ἐπάφλαzen,
ἄφριζε, ἔτρεχε
κατὰ μήκος στε-
νῆς διώρυγας,
καὶ τέλος ἐχύνε-
το εἰς μίαν με-
γάλην τρύπαν.

Ὁ Μαριμπῆς
ἐκτυποῦσε μετὰ
ποδὶ τὸ χεῖλος τῆς χαράδρας, θυμωμένος
ἀκόμη.

Τότε ἐπῆρε ὀρμὴν, ἔκαμιν ἓνα θαυμα-
στὸν πήδημα καὶ εὗρεθῃ εἰς τὸ ἀπέναντι
χεῖλος τῆς χαράδρας, τὸ σκεπασμένον
ἀπὸ χλόης.

Ἐκεῖ, ἀφ' οὗ πρὸς στιγμὴν ἀνεμέτρη-
σε τὸ βάθος τῆς ἀβύσσου, ἤρχισε νὰ κα-
τέρχεται διὰ τοῦ κρημνοῦ, στηρίζων τοὺς
ἰσχυροὺς τοῦ γαμψόνυχας εἰς τὰς προε-
ξοχὰς τοῦ βράχου, σκεπασμένους ἀπὸ βρύ-
ον κοντὸν καὶ ξηρόν.

Ἀμα ἐφθασε κάτω, ὁ Μαριμπῆς ἔστα-

μάτησε. Τείνων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν τρύ-
παν, ἤρχισε νὰ ἐκβάλλῃ κραυγὰς λύσης.

Ἡ Γουίλελμίνια παρηκολούθει ἀγωνι-
ωδῶς ὅλα τοῦ τὰ κινήματα. Τὸ ἐνστι-
κτον δὲν ἠμποροῦσε νὰ πατήσῃ τὸν Μαρι-
μπῆν.

— Ἐκεῖ θὰ εἶνε ! ἐσυλλογίσθη ἡ Βο-
εροπούλα φρίττουσα.

Ἐξῆτει κανὲν μέρος, ἀπὸ τὸ ὅποσον
θὰ ἠμποροῦσε νὰ καταβῇ, καὶ τὸ βλέμμα
της ἐσταμάτησεν εἰς μίαν ἰτέαν πολὺ ἐ-
πικλινῇ, τῆς ὁποίας ἐκρέμαντο ἄνωθεν
τῆς ἀβύσσου οἱ μακροὶ ὑπόλευκοι κλώνες.

Ἀμέσως ἐξέβαλε τὰ ὑποδήματά της,
ἔλυσεν τὸ σχοινίον, μετὰ τὸ ὅποσον εἶχε δέ-
σει τὰ φονευμένα ζῶα, ἔδωσε τὴν μίαν
τοῦ ἄκραν στερεῶς ἀπὸ τὸν ἰσχυρότερον
κλῶνον τοῦ δένδρου, ἐτύλιξεν εἰς τὴν
μέσσην της τὴν ἄλλην ἄκραν, καὶ ἤρχι-
σε γενναίως νὰ καταβαίνει, βοηθουμένη
διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν.

Ὅπως εἶχε κάμῃ καὶ ὁ Μαριμπῆς,
κατέβη ὀλίγα μέτρα χωρὶς πολλὴν δυσ-
κολίαν· ἔπειτα ὅμως οἱ πόδες της εὐρέ-
θησαν εἰς τὸ κενόν.

Τότε ἐπιάσθη μετὰ ὅλην τὴν τὴν δύνα-
μην ἀπὸ τὸ σχοινίον, τὸ ὅποσον, καθὼς
ἐταλαντεύετο, τὴν ἐκτυποῦσεν ἐπάνω
εἰς τὸ τοίχωμα τοῦ βράχου.

Ἡ Γουίλελμίνια ἐξηκολούθησε νὰ
καταβαίνει, καὶ ἐφθασεν οὕτω μέχρι τῆς
ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος.

Τότε παρετήρησεν ἐν λωρίον δερμάτι-
νον ἐπιπλέον ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἄφρων . . .

Τὸ ἐτράβηξε.

Πρὸς μεγάλην τὴν ἐκπληξιν, εἶδε νὰ
νακύψῃ ἡ μεγάλη κεφαλὴ τῆς Κάνυας,
ἀναίσθητος.

Μετὰ μεγάλον κόπον ἀνείλκυσε τὸ ζῶον
καὶ τὸ ἀπέθεσεν εἰς τὴν πέτραν· ἔπειτα,
ἐξεδίπλωσε τὸ σχοινίον, ἀπὸ τὸ ὅποσον
ἦτο κρεμασμένη, καὶ κατήλθεν οὕτω μέ-
χρι τοῦ πυθμένος τῆς ἀβύσσου.

Ἡ ἀγωνία της δὲν περιγράφεται . . .

Εἶχον ριφθῇ λοιπὸν καὶ τὰ δύο κοράσια
ἐκεῖ, ὅπως ἡ Κάνυα ;

Τίποτε . . . τίποτε . . . δὲν ὑπῆρχε τίπο-
τε, παρά ὁ βράχος.

Ἐπανῆλθε πλησίον τῆς Κάνυας, σφι-
κτοδεμένης μετὰ τὸ δερμάτινον λωρίον.

ἤρχισε νὰ συνέρχεται.

Τὸ πιστὸν ζῶον πρόπει νὰ ὑπερῃσι-
σθῇ γενναίως τὰ κοράσια. Ὁ ληστής,
μὴ τολμῶν νὰ μετρηθῇ μαζί του, τὸ πα-
ρέλυσεν μετὰ τὸ δυνατόν σφίξιμον τοῦ λω-
ρίου, ἔπειτα τὸ ἔσυρε μέχρι τῆς χαράδρας
καὶ το ἔρριπεν εἰς τὸ νερόν.

— Αὐτὸ θὰ ἐγίνετο πρὸ ὀλίγου, ἀφ' οὗ
ἡ Κάνυα δὲν ἐπνίγη, ἐσκέφθη ἡ Γουί-
λελμίνια· ἀλλὰ πῶς νὰ τὸν καταδιώξω,
ἀφ' οὗ μοῦ ἐπῆρε τὸ ἄλογόν μου.

Μετὰ θαυμασίαν εὐκινήσιν, τὸ γενναῖον
κοράσιον, ἀφ' οὗ ἀνεπαύθη ὀλίγον, ἀνῆλ-
θεν ἀπὸ τὴν χαράδραν.

Μόλις ἐλυτρώθη ἀπὸ τὰ δεσμά της,

ἡ Κάνυα ἐπεβελώσεν διὰ τῶν κινήματων
της τὰς ὑποθέσεις τῆς Γουίλελμίνιας.

Ἦθελε νὰ ὁρμήσῃ πρὸς νότον, ἀκο-
λουθοῦσα ἀκριβῶς τὰ ἴχνη τῶν δύο ἀλό-
γων, τὰ ὅποια χάρις εἰς αὐτὴν διέκρινεν
ἡ Γουίλελμίνια.

Ἐν τούτοις τὸ κοράσιον ἔμενεν εἰς ἀ-
μηχανίαν.

« Λενέττα, ἀγαπητὴ μου μικρούλα, —
ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, ἤθελα πολὺ νὰ τρέξω
νὰ σ' εὕρω, ἀλλὰ . . . εἶμαι Βοεροπού-
λα . . . ἡ πατρίς πρὸ παντός ! »

Ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγα δευτερόλεπτα, μετὰ
τὸ μέτωπον συνωφρυνμένον.

Ἐξάφνα ἐφάνη ὅτι ἐπῆρε τὴν ἀπόφα-
σιν της. Ὁρωπούσα διὰ τῆς χειρὸς τὴν
Κάνυαν, ἡ ὁποία ἦτο ἐξηγριωμένη, ἤρχισε
νὰ ζητῇ κάτι, τὸ ὅποσον ἐπὶ τέλους εὗρε.

Ἦτο ἓνα πεπόνι. Μετὰ τὴν μάχαιράν της
ἔκοψε μίαν φέταν, τῆς ἐβγάλε τὴν ψίχαν
καὶ τὴν ἔξυσε καλὰ, ἕως ὅτου ἔμεινεν ὁ

φλοιὸς καθαρῶτατος. Ἐπειτα, μ' ἓνα
μακρὸ ἀγκάθι, ἐχάραξεν ἐπ' αὐτοῦ ὀλί-
γας λέξεις.

Διὰ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν ἐξώδευσεν ὁ-
λόκληρον τέταρτον τῆς ὥρας· τὸσον ἐ-
πρόσεξε νὰ σχηματίσῃ εὐανάγνωστα τὰ
γράμματά της.

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν, ἔκοψεν ἓνα κομμάτι
ἀπὸ τὴν γούναν τῆς Βίρηνης, ἡ ὁποία
εἶχε μείνῃ ἐκεῖ εἰς τὰ χόρτα, ἐτύλιξε τὴν
φέταν τοῦ πεπονίου μετὰ αὐτὸ καὶ τὴν ἔδωσε
στερεὰ εἰς τὸ περιλαίμιον τῆς Κάνυας.

— Εἰς τὸ Ζοννεστράλε ! εἶπε πρὸς
τὸ ζῶον, τὸ ὅποσον ἐπερίμενε τὰς διατα-
γὰς της.

Ἡ σκύλλα ἐφυγεν ὡς βέλος.

Ὁ Μαριμπῆς ἔκαμε νὰ τὴν ἀκολουθή-
σῃ, ἀλλ' ἡ Γουίλελμίνια τὸν ἐκράτησε.

— Ὅχι, Μαριμπῆ. σὺ θὰ μείνῃς μαζί
μου . . . Ἐχομεν ἄλλη δουλειά . . . ἐν-
νοια σου, καὶ ἡ Κάνυα θὰ ἔλθῃ νὰ μας

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΤΙ ΓΡΑΦΕΙ ΜΙΑ ΦΕΤΑ ΠΕΠΟΝΙΟΥ

Περίλυποι, ὁ Γκὺ Λακὼς καὶ ἡ μὴς
Φλώρου συνωμύλουν περὶ τῶν δραπετιδίων.

Ἀφότου ἐφυγαν, δηλαδὴ πρὸ πέντε ἡ-
μερῶν, ἡ παιδαγωγὸς καὶ ὁ νέος ἔζων εἰς
διαρκὴ ἀγωνίαν.

Ἐξηρευνήθη ἡ περίχωρος εἰς ἀκτῖνα
πολλῶν λευγῶν, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτελέσματος.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καθήμενοι ἐπὶ
ξυλίνου θρανίου εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀγρο-
κηπίου, ἡ Μίς καὶ ὁ Γκὺ ἐσκέπτοντο νὰ
ναχωρήσουν τὴν ἐπαύριον, παρά τὰς ἀν-
τιρρήσεις τοῦ Μπαμποῦ, ὁ ὁποῖος τοὺς
ἐβεβαίωσεν, ὅτι τὰ κοράσια, συντροφευ-
μένα ἀπὸ τὴν Γουίλελμίναν, δὲν διέτρε-
χον κανένα κίνδυνον.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΕ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΟΝ-ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'.

Ἐνα πρωί, ὁ Φασουλάκης βγῆκε περίπατο.

Ἐκεῖ ἀπάντησεν ἓναν Ἱππότην, ἀρματωμένον
ὅπως αὐτὸς μετὰ ὀλόκληρην πανοπλίαν. Ἡ περικε-
φαλαία του εἶχε μάσκα, καὶ τὸ πρόσωπό του
δὲν ἐφαίνετο. Εἰς τὴν ἀσπίδα του ἐπάνω ἦταν
ζωγραφισμένο ἓνα χρυσοῦ φεγγάρι.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐπλησίασε τὸν Δὸν-Κι-
χώτην καὶ του εἶπε :

— Εἶμαι ὁ Ἱππότης τῆς Πανσελήνου, καὶ
ἦλθα γιὰ νὰ σε πολεμήσω. Θὰ μονομαχήσωμε,
καὶ ἂν νικήσω, ἰδοὺ τί ἀπαιτῶ ἀπὸ σέ : Νὰ γυ-
ρίσης εἰς τὸ σπίτι σου, καὶ ὀλόκληρον χρόνον νὰ
μὴν πιάσης οπαθὶ 'στὸ χέρι σου. Δέχεσαι ;

— Δέχομαι, ἀπεκρίθη ὁ Φασουλάκης, βεβαί-
οτατος ὅτι αὐτὸς θὰ ἦταν ὁ νικητής.

Τότε οἱ δύο Ἱππῶται χωρίζονται, καὶ πάλιν
ἐφορμοῦν ὁ ἓνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου, μετὰ
κοντάρια μπροστὰ.

Τὸ ἄλογο τοῦ Ἱππότου τῆς Πανσελήνου ἐ-
τυχε νὰ εἶνε ζωρότερον· καὶ πέφτει ἐπάνω 'στὸν
Ἀχαμνώνοντα, καὶ τὸν σκουτᾷ μετὰ τὴν ὀρμὴν,
πού τὸν ρίχνει κάτω μαζί μετὰ τὸν Δὸν Κιχώτη.

Τότε ὁ Ἱππότης τῆς Πανσελήνου ἀκουμπᾷ
τὸ κοντάρι του εἰς τὸ στήθος τοῦ Φασουλάκη
καὶ του λέγει :

— Ἀνδρεῖε Δὸν-Κιχώτη, ὁμολογεῖς ὅτι ἐνι-
κήθης ; — Τρύπησέ με μετὰ τὸ κοντάρι σου·
πάρε μου καὶ τὴ ζωή, ἀφ' οὗ μοῦ πῆρες τὴν τιμή ! ἀπαντᾷ
στενάζωντας ὁ δυστυχισμένος Φασουλάκης.

— Ποτέ ! λέγει ὁ Ἱππότης τῆς Πανσελήνου.
Ἐγὼ νὰ σκοτώσω τέτοιον ἀνδρεῖον Ἱππότην ; Σὲ παρα-
καλῶ ὅμως πολὺ, κύριε Φασουλάκη Δὸν-Κιχώτη,
νὰ θυμηθῇς ἐκεῖνο πού μοῦ ὑποσχέθηκες.

[Προσεχῶς τὸ τέλος]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΤΑ την παράδο-
σιν, ὁ Μάρτης ἔ-
χει δύο γυναῖκας.
Ἡ μία εἶνε εὐμορ-
φη καὶ ἡ ἄλλη ἄ-
σχημη. Ὅταν ὁ
Μάρτης βγᾷ ἐν
περίπατον μετ' ἡ-
ν εὐμορφη, ὁ και-
ρὸς εἶνε λαμπρὸς·
ὅταν βγαίῃ ὁμοῦ
μετ' ἄσχημην, ὁ καιρὸς εἶνε κακὸς καὶ
ψυχρὸς.

Ἡ παράδοσις, βλέπετε, ἐξηγεῖ ποιη-
τικώτατα καὶ εὐφύεστατα τὰς ἀποτόμους
αὐτὰς ἀτμοσφαιρικὰς μεταβολὰς. τὰς ὁ-
ποίας παρουσιάζει ὁ ἀστατος Μάρτιος.
Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι φέ-
τος ἡ ἀστασία τοῦ ὑπερέβη κάθε ὅριον.
Ἀπὸ τὸ ὅπου μᾶς ἐπηδοῦσεν εἰς τὸν χει-
μῶνα, καὶ ἀπὸ τὴν ἀνοιξίαν εἰς τὸ φθι-
νόπωρον. Πότε ἔδρεχε, πότε ἐφυσούσε,
πότε ἐχιόνιζε, πότε ὁ ἥλιος ἔκαιεν ὅπως
τὸν Ἰούλιον καὶ πότε ἦτο χλιαρὸς καὶ
γλυκὺς ὅπως... τὸν Μάρτιον. Ἐκοι-
μώμεθα μετ' ἡμινοστήριον, καὶ ἐξυπνοῦσα-
μεν μετ' ἡμινοστήριον. Τὴν μίαν
ἡμέραν ἐξεσταίνουμεθα καὶ χωρὶς ἐπανω-
τόρι, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἡμεῖς γούνα.
Τί τα θέλετε! πολὺ εὐμορφη πρέπει νὰ
εἶνε ἡ εὐμορφη γυναῖκα τοῦ Μάρτη, ἀλλὰ
παρα πολὺ ἄσχημη ἡ ἄσχημη...

Μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας, ποῦ ὁ
Μάρτης, φαίνεται, εἶχε βγῆ περίπατον με-
τ' ἡν εὐμορφη, ἐπῆρα καὶ ἐγὼ τὸ τραῖνον
καὶ ἐπῆγα εἰς τὴν Κηφισίαν. Ἦθελα νὰ
ἰδῶ τὴν Ἀνοιξίαν ἐκ τοῦ πλῆθους. Μὴ
γελάτε διὰ τὴν ἀπρόοπτον ἔκπληξιν.
Τὸ ἴδιον εἶνε νὰ βλέπῃ κανεὶς τὴν Ἀνοι-
ξίαν ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ τὸ ἴδιον νὰ πη-
γαίῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν; Νομίζω ὅτι ἡ ὄψις
τῶν οἰκίων τῆς πόλεως δὲν μεταβάλλε-
ται πολὺ μετ' ἡν νύκτα ἐποχὴν ἐν ᾧ τὰ
δένδρα, οἱ ἄγροι, τὰ βουνά... Ἀ, ὅχι,
δὲν εἶνε τὸ ἴδιον. Ἐδῶ εὐρίσκεται κα-
νεὶς πλησιέστερον εἰς τὰ θέληγτρα τῆς
Ἀνοιξέως, ἐδῶ τὴν βλέπει ἐκ τοῦ πλη-
σίον.

Καὶ τὴν εἶδα. Καὶ τὸ θέαμα ἦτο τόσῳ
θαυμάσιον, ὥστε εἶπα: Ἀς ἀφήσωμεν δι'
ὀλίγον τὰ σοβαρὰ ζητήματα, ἅς τα λη-
μονήσωμεν ὅλα, καὶ ἅς προσκαλέσω ἐδῶ
τὸν νεαρόν μου φίλον νὰ συνορτάσω
μεν εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν πανήγυριν
τῆς φύσεως.

Ἀς τοὺς προσκαλέσω νὰ θαυμάσωμεν
μαζὶ τὰ υπέρλαμπρα χρώματα, μετὰ ὁ-
ποῖα ἐστολίσθη γῆ καὶ οὐρανός. Νὰ δρέ-
ψωμεν ἕνα κρίνον τοῦ ἀγροῦ, τὸ ὅποιον
εἶνε τόσον μεγαλοπρεπές, ὥστε οὔτε ὁ

βάσιλεύς Σολομών ἐν ὅλῃ τοῦ τῆ δόξης
δὲν ἦτο ἐνδεδυμένος ὅπως αὐτό... Νὰ
πολυάσωμεν τὸ θέαμα τῆς ἀπεράντου πρα-
σινάδας, τὴν ὁποίαν στολίζουν μυριάδες
λευκοκίτρινων μαργαριτῶν, καὶ ἀμέτρη-
τοι παπαροῦναι αἰμοσταγεῖς, καὶ πλήθη
ἀνεμωμένων ὀφίων, καὶ ἀπειρία ἀνθυλ-
λίων πολυχρῶμων (οὗτοι δὲν ἔχουν ὄνομα
καὶ ἔχουν περίσσια κάλλος) διὰ νὰ ἐνθυ-
μηθῶ τὸν στῆλον τοῦ Σολωμοῦ. Νὰ πα-
ραστώμεν εἰς τὴν χαρὰν τῶν δένδρων, τὰ
ὁποῖα ἤρχισαν νὰ καλύπτουν τοὺς γυμνοὺς
κλάδους μετὰ τοὺς πρώτους πρασίνους βλα-
στούς. Νὰ αναπνεύσωμεν μετ' ὅλην τὴν δύ-
ναμιν τῶν πνευμάτων μας τὸν μυρωμένον
καὶ ζωογόνον αὐτὸν ἀέρα, ὁ ὅποιος κα-
τέρχεται ἀπὸ τὰ βουνά, ἀπάγων ὅλα τὰ
ἀρώματα τῶν πευκνῶν...

Ὡ, μετὰ πόσον προθυμίαν θὰ με ἀκο-
λουθήσεται! καὶ ποῖα πανήγυρις εἴμπορεῖ
νὰ συγκριθῇ μετ' αὐτήν; ποῖα ὠραιότες
εἶνε λαμπρότερα ἀπὸ τὴν ὠραιότητα τῆς
ἀνοιξέως; ποῖα χαρὰ μεγαλότερα ἀπὸ
τὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν μᾶς χαρίζει αὐτή;

Ὁλόκληρον σχεδὸν τὴν ἡμέραν τὴν
ἐπεράσαμεν εἰς τὴν ἐξοχὴν. Εἶδατε; δὲν
μας ἔκαμεν καρδιά νὰ φύγωμεν. Ἀλλ'
εἶνε καιρὸς νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν πό-
λιν... ὁ ἥλιος δύει.

Ἰδοὺ ἐφθάσαμεν. Ἀλλὰ τί βλέπω;
Ἄλλοι στολισμοὶ ἐδῶ, ἄλλα χρώματα,
ἄλλη πανήγυρις. Παντοῦ δάφναι καὶ μύρ-
τα, παντοῦ σημεῖα καὶ γαλανόλευκα. Τί
συμβαίνει;... Ἀ, εἶνε ἡ παραμονὴ τῆς
25 Μαρτίου. Αὐρὶον ἔχομεν τὴν ἐθνικὴν
ἐορτήν, — τὸ ἔθνος ἐορτάζει τὴν Ἀνοι-
ξίαν τοῦ. Μία χελιδὼν διασχίζει τὸν ἀε-
ρα μετ' ἡν γογγύη τῆς πτήσιν τερετίλου-
σα. Καὶ τὸ κελάδημά της τὸ γλυκὺ καὶ
θριαμβευτικόν, ἀντηχεῖ εἰς τὰ ὠτά μου
ὡς ἐπινίκιος ὕμνος καὶ δοξολογία. Ἡ
φύσις μετὰ τοὺς ἤχους της, μετὰ τὰ ἀρώμα-
τά της καὶ μετὰ τὰ χρώματά της, συνορ-
τάζει ἡ μία Ἀνοιξίς χαιρετᾷ τὴν ἄλ-
λην...

Δὲν θὰ σας περιγράψω πῶς ἐωρτά-
σθη φέτος ἡ 25 Μαρτίου. Εἰς τὰς Ἀθή-
νας τοῦλάχιστον δὲν καθυστέρησεν ἀπὸ
ἄλλα ἔτη κατὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ
τὸν ἐνθουσιασμόν. Νομίζω ὅμως, ὅτι ἡ
μεγαλοπρεπέστερα καὶ ἐνθουσιωδέστερα
ἐορτὴ ἐτελέσθη, ὅπως πάντοτε, εἰς τὴν
καρδίαν ἐκάστου Ἑλλήνου.

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Σχήματα. — Εἶνε συμπλέγματα ἀπὸ λέξεις
ἐχούσας ἐν ἡ περισσώτερα στοιχεῖα κοινά, καὶ
εἰς ὁρισμένην θέσιν, ὥστε δι' αὐτῶν νὰ συμ-
πλέκωνται καταλλήλως καὶ νὰ ποιεῖται ἐν σχή-
ματι ὁρισμένον καὶ κανονικόν. Εἰς τινὰ τῶν σχή-
ματων (κυβόλεον, δικτυωτόν, ῥόμβος) αἱ αὐταὶ
λέξεις ἀναγινώσκονται ὁριζοντίως καὶ καθέτως·
εἰς ἄλλα σχήματα (γωνία, πυραμίς, παραλλη-
λόγραμμοι) ἄλλαι λέξεις ἀναγινώσκονται ὁριζον-
τίως καὶ ἄλλαι καθέτως· τέλος εἰς τινὰ σχήματα
(τετράγωνον, τρίγωνον, σταυρὸς, ἀστὴρ) αἱ
λέξεις συνδέονται ἀπλῶς πρὸς ἀλλήλας δι' ἐνὸς
κοινού στοιχείου.

Οἱ γενικοὶ κανόνες τῶν σχημάτων εἶνε οἱ ἑξῆς:
α.) Τὸ σχῆμα παριστάνεται συνήθως δι' ἄ-
στερίσκων. Κάθε ἀστερίσκος ἀντιπροσωπεύει ἓν
γράμμα. Ὅταν ὑπάρχῃ καὶ λέξις ἀναγινωσκο-
μένη καθέτως (ὅπως εἰς τὰς πυραμίδας, γω-
νίας, κτλ.) πρὸς διάκρισιν σημειούμεν τὰ σοι-
χεῖά της δι' ἄλλου σημείου, παραδείγματος χά-
ριν διὰ σταυρῶν.

β.) Κάθε λέξις τοῦ σχήματος ὀρίζεται συν-
τόμως καὶ αἰνιγματωδῶς. Ἄν ἡ λέξις εἶνε
ἁμῶς, ἀρκεῖ νὰ εἴπωμεν: προφήτης· διὰ τὸν
ἥλιον; οὐράνιον σῶμα, κτλ. Ὁ ὁρισμὸς δὲν
εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε ἑμμετρος ὅπως εἰς τοὺς
λεξιγράφους.

γ.) Ἐνίοτε δὲν ὀρίζομεν τὰς λέξεις τοῦ σχή-
ματος, ἀρκούμενοι νὰ φανερῶμεν ἐδῶ ἢ ἐκεῖ
μερικὰ ἐκ τῶν στοιχείων του καὶ νὰ ζητοῦμεν
τὴν συμπλήρωσιν τῶν λοιπῶν. Ἄλλοτε πάλιν
δὲν παριστάνομεν τὸ σχῆμα δι' ἀστερίσκων,
ἀρκούμενοι εἰς τὸν ὁρισμὸν τῶν ἀποτελεσμάτων
αὐτῶν λέξεων.

δ.) Αἱ λέξεις τοῦ σχήματος δὲν πρέπει νὰ
εἶνε πάρα πολὺ σπάνιαι καὶ ἐξεζητημέναι, διὰ
νὰ μὴ καταντῶν ἄλυστον· ὁ δὲ συνδυασμὸς αὐτῶν
τοιοῦτος, ὥστε τὸ σχῆμα νὰ ἐπιδέχεται μίαν
μόνον λύσιν.

ε.) Ἀπαγορεύεται νὰ μεταχειρίζομεθα εἰς
τὰ σχήματα τὰς κλιτὰς λέξεις ἄλλως εἰμὴ κατὰ
τὴν ὀνομαστικὴν τοῦ ἐνικού, ὅταν εἶνε ὀνόματα,
καὶ κατὰ τὸ ἀνδρῶνα τῆς ὁριστικής τοῦ
ἐνεστώτος, ἂν εἶνε ῥήματα. Ἐξαιροῦνται αἱ
λέξεις αἱ ἀπαντῶσαι μόνον κατὰ πληθυντικόν
(Ἀῶναι, Πάτραι, δυσμαί, ἐτηρία, σταθμά
κτλ.) καὶ τὰ ἀνδρῶνα ῥήματα, δεῖ, χρή, κτλ.
Ἐξαιρέσεις γίνονται κάποτε καὶ διὰ τὰς ἀντω-
νυμίας.

ς.) Ἡ ὀρθογραφία εἰς τὰ σχήματα εἶνε ἀπα-
ραίτητος καὶ πρέπει νὰ τηρῇται ἀπαρεχγίτως.

Ταῦτα ἐν γένει περὶ σχημάτων, τὰ ὁποῖα εἶνε
πολλὰ καὶ ποικίλα. Περί τῶν κυριωτέρων ἐξ
αὐτῶν θὰ ὁμιλήσωμεν ἰδιαιτέρως μετὰ ὑμῶν.

(Ἐπεταί συνέχεια)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ θεὸς τοῦ Εὐφροῦς Βλαχὸς τὸν ἐρωτᾷ
ποῖον γύμνασμα μετὰ τοὺς κοντοὺς τοῦ ἀρέσει
περισσότερον.

Καὶ ὁ Εὐφροῦς Βλαχὸς ἀπαντᾷ μετὰ εὐχα-
ριστήριον:

— «Τοὺς κοντοὺς καταθέσαστε!»

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ἀβακούμ

— Ἀγαπᾷς τὸν δάσκαλό σου; ἐρωτᾷται ὁ
Ἀβακούμ.

— Ὅχι, τόσο...

— Γιατί;

— Γιατί αὐτὸς δὲν ἀρρωσταίνει σὰν τὸν δά-
σκαλό του Τάτη.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Εὐφροῦς Βλαχὸς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΞΕΣΠΑΘΜΑΤΟΣ

Σὰς ὑπεσχήθην, ὅτι εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον θὰ
ἐδημοσίεωκα τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Ξεσπαθώμα-
τος. Δυστυχῶς ἔκαμα λάθος εἰς τοὺς ὑπολογι-
σμούς μου καὶ ἀναγκάζομαι νὰ ἀναβάλω ἀκόμη
ὀλίγον τὴν δημοσίευσιν. Διότι, καὶ μὲν ἡ προ-
θεσμία ἔληγε τὴν 15 Μαρτίου, ἀλλὰ μέχρι τῆς
ἡμέρας ποῦ σας γράφω (22 Μαρτίου) δὲν συν-
εκεντρώθησαν ἀκόμη τ' Ἀποτελέσματα. Ἐ-
χω εἰδῆ λάθῃ πολλὰς ἐπιστολάς ἐκ τοῦ Ἐξωτε-
ρικοῦ μετὰ ξεσπαθώματα φίλων μου, οἱ ὅποιοι μοῦ
στὴλουν τὸ ἀντίτιμον τῶν νέων συνδρομῶν δι'
ἐπιταγῶν. Ἄλλ' αἱ ἐπιταγαὶ δὲν ἔφθασαν ἀκόμη,
καὶ συνεπῶς οἱ νέοι συνδρομηταὶ δὲν ἐνεγράφη-
σαν (διότι οὐδεὶς ἐγγράφεται ἂν δὲν ληφθῇ πρῶ-
τα τὸ ἀντίτιμον.) Πῶς νὰ δημοσιεύσω λοιπὸν τ'
Ἀποτελέσματα; Νάποκλεισθῶ τοὺς τελευταίους
αὐτοὺς ἀπὸ τῶν διαγωνισμῶν; θὰ ἦτο πολὺ ἄδι-
κον διότι καὶ αὐτοὶ ἔστειλαν τὰ ξεσπαθώματά
των ἐγκαιρῶς. ἀδιάρκον ἂν ἐθάρδυναν νὰ φθί-
νουν. Ἀνάγκη πᾶσα λοιπὸν ν' ἀναβληθῇ ἡ δη-
μοσίευσιν τῶν Ἀποτελεσμάτων, μέχρι τῆς λή-
ψεως τῶν ἐπιταγῶν καὶ τῆς ἐγγράφης διῶν τῶν
ἀναγγελλέντων νέων συνδρομητῶν. Τότε τὰ πο-
τελέσματα θὰ εἶνε σωστά, καὶ δὲν θαδίκηθῇ
κανεὶς.

Θαυμάσιον τὸ διήγημα τὸ ὁποῖον μετέφρασε,
Φιλόπατρις Ἰὰς [ΕΕΕ] καὶ εὐφυσέστη ἡ ἐπι-
στολή, διὰ τῆς ὁποίας τὸ συνώδευσεν. Μία κα-
λὴ συμπύκνσις μετὰ ἀπαλλοτρίωσιν τοῦ λόγου καὶ
ὁμιλίᾳ ἐκτενέσις διὰ τὴν μετάφρασιν: Ὁ συνε-
ργάτης μου κ. Φωκίων Θαλέρης διεσκεύασεν πρὸ
πολλοῦ τὸ αὐτὸ διήγημα, τὸ ὁποῖον δὲν δημο-
σιεύσω ἄργότερα. Τότε θὰ κάμῃ τὴν σύγκρισιν
καὶ θὰ ἴδῃς μόνῃ σου εἰς ποῖα μέρη ἐπέτυχες
καὶ εἰς ποῖα δὲν ἐπέτυχες τόσον.

Λοιπὸν, θεαγμένη, αἰσθάνου ἐπὶ τὸν πρακτικὸν
βίον, εἰς τὸν μέγαν ἀγῶνα τῆς ὑπάρξεως, τὸν
ὁποῖον ἐκλήθημεν ὄλοι εἰς τὴν γῆν νάγωνισθῶ-
μεν. Ὑπάρχει ὠραιότερον τούτου; καὶ τώρα,
πῶς εἴμπορὸν νὰ σε φαντασθῶ λυπημένον, διότι
ἡ γαλακτοῦς νὰ προτιμήσῃς τὸ ἔμποριον ἀντὶ τῆς
ἐπιστήμης, τὴν ὁποίαν ἀναιρεῖς;... Νὰ
ἡ ὥρα τώρα, νὰ θέλῃς καὶ συλλυπηθῇς! Ὅχι.
φίλε μου, ἀπεναντίας σε μακαρίζω. Τὸ στάδιον
ποῦ σου ἐπέβαλον αἱ περιστάσεις θὰ σε δηγῇ·
ἀσπασθῇς εἰς αὐτὸ ὀλόκληρος, ὀλοφύγῃς, με-
τὰ σωστά σου, ποῦ λέγουν. Καὶ εἰς τὰς ὥρας
τῆς ἀνέσεώς σου, εἴμπορεῖς νὰ καλλιερῇς, ὅτι
θέλεις, πρὸς ἰδίαν σου ὥρελειαν καὶ τέρψιν.
Δὲν ἔχω τὴν προηγουμένην σου ἐπιστολήν, ποῦ
μου ἔλεγες περὶ «Φοίβου» καὶ δὲν ἤξεύρω τί νὰ
γράψω.

Ἐμβα, — ἂν καὶ ὀλίγον ἄργα, — κάτι ὠραῖον
διὰ τὸ Χαλκιδάϊκο Κουκλάκι. Τὴν τελευταίαν
ἡ ὁποία τὸν Ἀπόκρου ἐπῆρε Βραβεῖον διὰ τὴν
ἐπιτυχίαν του μασκαράταν. Τὸ βραβεῖον ἦτο χρη-
ματικόν, ἀπὸ 200 δραχμῶν, τὰς ὁποίας ὅμως τὸ
Χαλκιδάϊκο Κουκλάκι δὲν ἐδέχθη, ἀλλὰ διέ-
θεσεν ὑπὲρ τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπορῶν. Δὲν εἶνε
ἄξιον συγχαρητηρίων;

Πῶς φαίνεται ὅτι δὲν ἐδιδάσκαες τὸν Ὀδηγόν,
φίλε Ἀβακούμ! Ἀλλ' εἰς τὸ ἐγγνώριζες ὅτι οἱ
συνδρομηταὶ μου δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ δη-
μοσιεύουν ἄρθρα, καὶ δὲν θὰ μου ἔσπελλες τὸ
περὶ Χαιρετισμῶν. Ὅ, σου δημοσιεύσω ὅμως ἐν
Παιδικῶν Πνεύματι.

Ἀλθίεια, σὺ εἶσαι, Κυματίζουσα θάλασσα;
Ποῦ νὰ σε ἀναγνωρίσω ὅστερ' ἀπὸ ἐνὸς ἔτους
ἐξαρτῶν! Καὶ τὸ ὅρος σου, καὶ ὁ γραμμῶν
σου χαρακτήρ καὶ αἱ ἰδέαι σου, ὅλα μετεβλήθη-
σαν εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, — καὶ φυσικὰ ἐβελ-
τώθησαν, διότι μεγαλύνει καὶ προσδεύει.
Γράφε μου λοιπὸν συχνά, καὶ μὴ κρύπτῃς ζη-
λοτύπως τὰ προτερήματά σου μόνον διὰ τὸν ἐ-
αυτὸν σου.

Ὁ ἀριθμὸς τοῦ λαλείου σου, Κρητικὸν Κά-
στανον, εἶνε 795. Ἀφ' οὗ δὲν πρόκειται νὰ
προσέρῃς Βραβεῖον διὰ τὸ Μ. Μυστικόν, τίς
ἀνάγκη νὰ δημοσιεύσῃς ποῖα ἐκ τῶν τετραδίων
σου ἦσαν τὰ καλλίτερα; Δὲν νομίζεις ὅτι θὰ ἦτο
μία ἑλλειψὶς ἀδύνατον πρὸς τοὺς ἄλλους;
Φίλῃσέ μου τώρα τὴν Φαληρικὴν Αἴθραν καί...
ἄφισε κατὰ μέρος τὰ παράπονα.

Βεβαίωτατα, Σεργαντέν, ἀφ' οὗ εἶσαι τόσον
καλὴ καὶ ἀφ' οὗ σε ἀγαπᾷς τόσον, διὰ νὰ μὴ
σε ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ ὡς μίαν παλαιὰν φίλην; Τὸ
ὅτι φέτος μόνον ἐνεγράφη, αὐτὸ δὲν σημαίνει.

Κιουκιοῦρστρα [Ε] διὰ τὸ χαριτωμένον γραμ-
ματάκι, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο καθόλου φλύαρον.
Τὸ ψευδώνυμόν σου τὸ ἐσημείωσα καὶ εἰς τὰς
λύσεις σου.

Ἡ Ἀμαρῦλλις ἐπεσκέψθη τὸν Γιαντὰ που
εἶνε ἐκτεθειμένος εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ τα-
ῖα. Πῶ, πῶ, τὸ ἀνθρώπος μοῦ γράφει. Φαν-
τασθῇτε ὅτι τὸ δακτυλίδι του τῆς τοῦ ἐφέρεται
εἰς τὰ τρία τῆς δακτύλου, καὶ ὅτι τοὺς μενεξέδες
ποῦ τοῦ ἔχαρισε τοὺς ἐκάρῃσεν μετὰ τὴν καρφί-
τσαν... τοῦ καπέλλου τῆς! Φόβος καὶ τρόμος.

Νὰ σου ζήρῃ ὁ μικρὸς ἀνεψιός, Παρήγορε Ἀγ-
γελε, καὶ εὐχομαι νὰ πραγματοποιηθῶν διὰ αἱ
ὑπὲρ αὐτοῦ εὐχαί σου. Χαίρω που εὐρίσκεις τὸν
ἐφετηνὸν τόμον ἀνώτερον διῶν τῶν προηγουμέ-
νων. Ὅλοι οἱ φίλοι μου εἶνε σύμφωνοι μαζὶ σου.

Ἐλθα μίαν βραχεῖαν ἐπιστολήν ἀπὸ τὴν
Κερκύραν, καταλήγουσαν ἐπὶ ἐξῆς: «Σὲ φίλῶ ὁ
φίλος σου Γεώργιος.» Οὕτε ἐπιθετὸν οὔτε ψευ-
δώνυμον, οὔτε τίποτε! Μὰ ποῖος νὰ εἶνε ἀπὸ
τοῦ ἐν Κερκύρᾳ φίλου μου Γεώργιος; Ὅ, ἐ-
νόμισεν ὅτι ἔχω μόνον αὐτόν.

Τῆς μὲν ευρωπαϊκῆς μουσικῆς, Ποτικιοῦρστρα
Κερκύρας, οἱ φθόγγοι εἶνε: ντὸ, ρέ, μί, φά, σὸλ,
λά, σί, τῆς δὲ βυζαντινῆς: πᾶ, βοῦ, γᾶ, εἰ, κέ,
ζῶ, νί.

Δὲν εἴμπορὸν νὰ σου δώσω αὐτὸ τὸ ψευδώνυ-
μον, Διαφυσθεῖσα Ἑλπίς, τοῦλάχιστον ἂν δὲν
περάσῃ κάμποσος καιρὸς ὥστε νὰ λησμονηθῶν
τὰ κοινὰ ψευδώνυμα, τὰ ὁποῖα κατήργησα; Ἄλ-
λως θὰ νομίσουν ὅτι ἔκαμα ἐξαιρέσιν διὰ τὸ ἰδι-
κὸν σου καὶ θαρῶσιν τὰ παράπονα οἱ ἄλλοι.—
Πάρα πολλὰ αἱ πληροφορίες τὰς ὁποίας ἀπαιτεῖς
νὰ σου δημοσιεύσω τὴν δευτέραν μάλιστα δὲν
τὴν ἐννοῶ, ἡ δὲ τρίτη μοῦ φαίνεται περιττή.

Γλυκεῖα Πατρίς [ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπι-
στολήν. Ἀλλὰ διὰ τί εἰς τὸ τέλος φανερῶναι τὸν
ποῖον ἐγώ; Μοῦ ἐπείσθη νὰ παύσω τὸν Φα-
σοῦλον, διότι δὲν εἶνε διὰ τὴν ἡλικίαν σου.
Καὶ τότε τὰ πολὺ μικρὰ παιδιὰ τί θὰ διαβάζουν;
Ὅχι βέβαια τὸ Μέγα Δάσος!.

Κ' ἐγὼ, Χρυσὴ Πρωία, ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μου
γράψῃς συχνά. Τὸ βιβλίον δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη,
καὶ δι' αὐτοῦ δὲν τὸ ἔλαβεν ἡ μητέρα σου. Ἐ-
κείνο ποῦ σου εἶπαν δὲν εἶνε ἀληθές, ὥστε φύ-
λας τὰ γραμματόσημά σου.

Ὅραϊν εὐχαριστήριον ἐπιστολήν ἔστειλε τὸ
πρωτὸν παιδίον τῆς Δαρσίσης διὰ τὴν Μέμωδα
ἡ ὁποία τὸ ἐνέγραψε. Νὰ ἐκλέξῃ ὅμως ἐν ἄλλῳ
ψευδώνυμον, διότι αὐτὸ ποῦ θέλει δὲν τὸ ἐννοῶ.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχο-
μαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ
εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φί-
λους: Μαδρὴν Λιόνα (Μ. Μ. ἐκεῖνον που προ-
τιμᾷς, δὲν μου ἐράνη κατὰλλήλον) σ' εὐχαρι-
στῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπαθώμα· καὶ Θεσσαλικὴν
Ἀκτίνα (Μ. Π. τὸ ἄλλο δὲν ἦτο ἐλευθερόν·
πολὺ μου ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή, τὴν ὁποῖαν ἔστει-
λες πρὸς τὴν Ε. Σ.)

Ἀσπασμοί, πληροφορίες: ὁ Θεαγμένης
παρακαλεῖ τοὺς ἔχοντας ἀγγελίας τοῦ βιβλίου
του, νὰ τῷ τὰς ἐπιστρέψουν.—ἡ Φαίδμη πλη-
ροφρεῖ τὸν Λευκὸν Κρίνον ὅτι καλῶς ἐράντευσε
τόνομά της, καὶ πότε θὰ δώσουν τὸ κοντάκι; ἐ-
ρωτᾷ δὲ τὴν Εὐθυμὸν Κόρην ἂν ἔλαβε τὴν ἐ-
πιστολήν της.—ἡ Ἀδρα τῆς Κερκύρας ἀνταπά-
ζεται τὴν Σημάλαν τῆς Ἐλευθερίας καὶ τὴν

Ἀργυρᾶν Συρίκτραν, καὶ τὰς πληροφορεῖ ὅτι
ἐνθυμῆται πάντοτε τὰς ὠραίας ἡμέρας ποῦ ἐπέ-
ρασεν μαζὶ εἰς τὸ Ἀρσάκειον τῶν Ἀθηνῶν.—ἡ
Ἰδανικὴ Γλυκὺς ἀσπάζεται τὴν Ἀμετά-
βλητον Καρδίαν καὶ Χιοροσκεπὴ Δίφην καὶ
χαίρετ' αὐτὰς Διαφυσθεῖσαν Ἑλπίδα.—τὸ Σερ-
παντέν ἐρωτᾷ τὴν Νεράιδαν τῶν Σπετσῶν ἐάν
κατοικῇ εἰς τὰς Ἀθήνας.—ἡ Ἀμαρῦλλις ἔμα-
θεν ὅτι τὸ Λευκὸν Κρίνον θὰ τὴν ἐκδικηθῇ μ'
ἐν Παιδικῶν Πνεύματι, καὶ τοῦ περιμένει ἀνυπόμ-
ονος.—ὁ Παμφύλιος Κόλπος ἀσπάζεται τὸν Σο-
φὸν Πιττακόν, τὸν ὁποῖον γνωρίζει.—ἡ Ὀμί-
χλη ἀσπάζεται τὸν Αἰθέρα, Ἰδανικὴν Γλυ-
κὺν καὶ Χ

χαριτοφόροι, Ρόδιοι Δόκιμοι και Μόνωροι. — το Λευκόν Κρίνον με την Νεράϊδα των Σπετσών, Απόγονοι του Νέστορος, Λοξίαν. Κεντρί και Κρόταλον. — ή Χιακή Βραδύα με την Μικρούλα Πατριάρη και Γυνάσιον της Λίω — ή Χαριτωμένη Μουρίτσα με την Χλόη του Κηφισοῦ, Ἀλλοπρόσαλλον, Λιωτοπούλα. Κουσιμόλεως και Μαργαρίταν. — ο Νέμος με την Ναυτοπούλα της Ἀνδρου, Πειραικήν Ἀδραν, Σοφόν Πιτταχόν, Φάσμα της Νυκτός και Ἀλλοήν του Κηφισοῦ. — ο Χιακός Κρίτος με την Χιακήν Μαργαρίταν, Μαργαρίταν της Ἀκροπόλεως και Νυκτοκόρα. — ο Νυκτοκόραξ με τὸν Λοξίαν, Κεντρί, Λιωτικήν Βραδύαν, Νεράϊδα των Σπετσών και Χιακήν Πανσέληνον. — ή Ἀνυπόμορη Καρδιά με την Ἑλληνικήν Ψυχήν, Πτερωτήν Βαρκούλαν, Χρυσότερον Ἀλκυόνα και Σιωπηλήν Νύκτα. — ή Ἀθά Καρδιά με την Ὀρειπόλεον Ψυχήν, Ἀμαυλλίδα, Ἀγγελον Ἀγερρινόν, Σοφόν Πιτταχόν και Ζωηράν Φλόγα. — ο Θεσσαλικός Ἰακινθος με την Ὀμίχλην, Ἀταβύριον Ρόδου και Ἀγγελον της Ἀράπης. — ή Μικρά Ἀκαρθυλίδις με τὸ Ἄνθος της Κερκύρας, Ἀγαθὰν Πέλαγος και Κῶμα τοῦ Δουνάβιως.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ή Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Φαίδιμην* (βεβαίως θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ Λαγεῖον· δὲν θὰ σε τιμωρῶσιν ποὺ ἄργησες τόσον νὰ μου γράψῃς.) *Λευκὴν* της Καστίλλης (σ' ἐνέγραψα εἰς τὴν Β' Σειρὰν τῶν «Διηγμάτων» Ξενοπούλου· χαίρω πολὺ πὺν ἔγινε καλὰ ὁ μπαμπᾶς· θὰ μείνεις εἰς τὴν ἐξοχὴν ὡς τὸ καλοκαίρι·) *Κύκνειον* Ἀσμα (ἀπὸ τὰ Παιδικὰ Πνεύματά που μου ἔστειλες, τὰ τρία ἦσαν πολὺ καλὰ· ὅλα ὅμως μοῦ ἐφάνησαν πρωτότυπα, καὶ σ' ἐπαίνω δι' αὐτὸ, διότι ὅλγοι καὶ ἐκλεκτοὶ εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι δὲν ἀντιγράφουν.) *Κλάδον Μυρσίνης* (ἐννοεῖς τὸν Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων; τότε περίμενε καὶ θὰ ἴδῃς τοὺς ὁρῶν, ὅταν θὰ προκηρυχθῇ.) Ἀδραν της Κερκύρας (χαίρω πὺν ἔγινε καλὰ, καὶ σ' εὐχαριστῶ δι' ὅλα, προπάντων διὰ τὸ πολὺτιμον φυλακτὸν που ἔστειλες της δρακούλας.) *Νυκτολούλου* (ποσα ταξίδια! καλὲ, σὺ εἶσαι τὸ ἀεικίνητον· ή πληροφορία σου περὶ τῆς ἀφ' οὗ θὰ στείλῃς τετράδιον.) *Ἰδανικήν Γλυκίστην* ([Ε] διὰ τὴν καλλιγραφικὴν ἐπιστολήν· ἔ, προοδεύει λοιπὸν ὁ μεγάλος μαθητὴς σου, μικρούλα μου διδασκάλισσα; αἱ πληροφορίες σου πάρα πολὺ ἰδιωτικά, καὶ δι' αὐτὸ, βλέπεις, τὰς ἐσυντόμους.) *Μαῦρον Ἰππότην*· *Σιωπηλήν Νύκτα* (ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες· σοὺ εὐχομαι ἐκ ψυχῆς νὰ ἔλθῃς, ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ τὴν εὐχὴν μου. . . ὁ μπαμπᾶς τί λέγει; ὡραία ὅσα γράφεις περὶ Λώρη Μαργαρίτου.) *Ἀχρίταν* (τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα ἐδημοσιεύθη καὶ ἄλλοτε· ἂν θέλῃς στείλῃ μου τὴν μετάφρασί σου· θὰ τὴν διαβάσω με πολλὴν μου εὐχαρίστησιν.) *Κωροστρεφόν* *Ξαρθόπουλον* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις καὶ τὰς ἐνεργείας· μὴ ἀμφιβάλλῃς ὅτι ὁ σπῶρος που ρίπτεις θὰ φυτρώσῃ καὶ ὅ,τι δὲν ἐπέτυχες σήμερον, θὰ το ἐπιτύχῃς αὐριον) *Νέον Ναύτην*· *Ζιζάνιον* *Γυμνασίον*· *Παμφύλιον Κόλλον* (σ' εὐχαριστοῦμεν, καθὼς καὶ τὴν καλὴν σου μητέρα, διὰ τὰς εὐχὰς· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές.) *Ὀμίχλην* (ή λύσις ὀρθή.) *Μολύβδον* Ἀκτίνα (νὰ διαβάσῃς τὸ Ζ' Κεφάλαιον τοῦ Ὀδηγοῦ, καὶ ἐκεῖ θὰ τὰ ἴδῃς ὅλα.) *Ἀνοξιάτικην Βραδύαν*· *Χρυσὸν Φαράκι*· *Μαύρην Προσωπιδιοφόρον* (ὅχι· μαύρον δὲν ὑπάρχει· πασίγνωστον τὸ Παιδικὸν Πνεῦμά σου.) *Ἀφρικανικὸν* *Ἥλιον* (εἶδες τί ἀπέγινεν ὁ καίμενος ὁ Πορτογάλος; . . .) *Ἀγγελον* της Ἀράπης (μοῦ τὸ εἶχε γράψῃ ή Ἑσπερινούλα ὅτι τὴν μετάφρασί σου εἶχε κάμῃ ὁ ἀδελφός της· τὸν κ. Φαίδωνα εἰμπορεῖς

νὰ τον χαιρετᾷς πρώτη, ὅταν δὲν σε διακρίνῃ.) *Κατίραν Παρτελάκη* (τὴν νέαν μου φίλην, τῆς ὁποίας περιμένω τὸ ψευδώνυμον καὶ ὡραίας ἐπιστολάς.) *Λαίμαργο Ποτίκι* (εἶνε, βλέπεις, καὶ ἀνόητοι ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον· ἀλλὰ μὴ τοὺς ἀκούς!) *Ἡρώϊδα τοῦ Ζαλόγγου* (πολὺ με συνεκίνησεν ή ἐπιστολή σου· τώρα σὲ παρακαλῶ νὰ μου γράψῃς συχνά, χωρὶς κανένα διαταγμὸν.) *Ἀγγελον* της Εὐτυχίας (δὲν ἐνθυμοῦμαι ἂν ἔλθῃ, οὔτε εἶνε εὐκολὸν νὰ ἐρευνήσω εἰς τόσον πλῆθος· ἂν ὅμως δὲν ἔλθῃ, τώρα πλέον εἶνε ἀργά.) *Τυδέα* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 Μαρτίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Ἐξεδόθησαν:

ΑΡΙΣΤΟΤ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

(Διμίσλιον Εἰσαρμένον)

ΠΑΙΔΙΚΑ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Κομψότατον βιβλίον περιέχον δώδεκα χαριτωμένα διηγήματα, καλλιτεχνικῶς καὶ ἀφθόνως εἰκονογραφημένα ὑπὸ τῆς ἐλληνίδος ζωγράφου Θεαλείας Φλωρᾶ.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ ΣΤΟΛΙΣΜΑ

ΠΛΗΘΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Οἱ ἐμβάζοντες εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως» δραχμὰς 2,50 ἐκ τοῦ Ἑσωτερικοῦ καὶ φρ. χρ. 2,50 ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ λαμβάνουν τὰ «Παιδικὰ Διηγήματα» ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Ἐκδότης: Ι. Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ, Ἀθῆναι.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 18 Μαΐου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὶον νὰ γράψωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μᾶς εἰς φανίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

128 Λεξιγραφίος.

Ἀρχαίαν βασιλοπαιδα καθεῖς θὰ φανερώσῃ· ἂν πρόθεσιν με μέλος τῆς τοῦ σωματος ἐνώση.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Παισιερίας

129. Συλλαβόγραφος.

Ὅπλον σύνθεσις δηλῶ, Σχηματίζομαι δὲ πῶς; Θάπορήσης ἂν σου πῶ; Ἀπὸ γράμμα καὶ ἀπὸ φῶς!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Παισιετήτου

130. Τρίγωνο.

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ γινώσκονται: Εἰς τὴν βάσιν τοῦ ἐπάνω τριγώνου μεγαλόνησος, ἄριστερά πρόσωπον τῆς Ἀγίας

Γραφῆς καὶ δεξιᾷ νῆσος τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὴν βάσιν τοῦ κάτω τριγώνου ἀρχαία ρωμαϊκὴ πόλις, ἄριστερὰ θαλασσίον καὶ δεξιᾷ μικρὸν τετράποδον.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀεράκι

131. Μεταγραμματισμός.

Ὅ,τι εἶμαι μετὸν ρῶ
Θὰ γενῇ; μετὸν χαῖρό·
Ἄντ' αὐτοῦ, ἂν βάλῃς λᾶ,
Ἐνας τύραννος γελᾷ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Σπαρτιάτιδος Χειλονίδος

132. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι πόλις τῆς Ἑλλάδος, ἂν ὡς ἔχω με ἀφίσῃ·
Καὶ φυτοῦ μέρος θὰ γίνω, ἂν με ἀναγραμματίσῃ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀνεψιοῦ τοῦ Βασιλείου

133. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Ἀρχαῖος βασιλόπαις.
2 7 8 9 = Φυσικὸν φαινόμενον.
3 6 5 6 = Ζῶον.
4 3 8 9 = Μέρος νοσῶδες.
5 6 7 3 = Ἀγὼν ἑνοπλος.
6 3 5 6 = Γύμνασμα.
7 8 3 2 = Ὑγρὸν τοῦ σώματος.
8 3 5 8 9 = Σκεῦος.
9 6 5 8 9 = Νῆσος.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἀνδρίας Κοκκίνου

134. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.

Ὁ Ραφαὴλ ἔρχεται ἀπὸ τὸ Σχολεῖον, καὶ ζητεῖ ἀπὸ τὴν μητέρα του μίαν δεκάραν διὰ νὰ γοράσῃ κάτι τί. «Μὰ δὲν μου λές, παιδί μου, τί εἶνε αὐτὸ τὸ κάτι που θὰγοράσῃς; . . .» Ὁ Ραφαὴλ, ἐσίγα. «Ραφαὴλ, ἂν δὲν μου εἴπῃς τί θὰγοράσῃς, δὲν σου δίδω τίποτε!» Τότε ἐκεῖνος εἶπε ψεῦμα ὅτι θὰγοράσῃ τετράδιον, καὶ ή μητέρα το ἐπίστευσε· σείς ὅμως που δὲν το πιστεύετε, δὲν θὰ μου εἴπῃτε τί ἤθελε νὰγοράσῃ;

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Ἡρώιδος τοῦ Ζαλόγγου

135. Μαγικὸν Φωνήεν.

Τῇ βοήθειᾳ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὅσας φορές θέλετε ἐπαναλαμβάνομενον, σχηματίσατε πέντε λέξεις ἐκ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧν ή σειρά δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς ἐκάστην λέξιν:

ξ-π-σθ-ο-ρ-κ-μ-ε-λ-λ-τ-κ

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πικροῦ Ναύτου

136. Φωνηεντόλιπον.

κρ-ν- φλ-σ-★-κρ-ς-ε-χρ-σν-τ-πρ

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Ὑακίνθου

137. Γρίφος.

Η ν Τ
Η

Ἐστᾶλη ὑπὸ Κωνστ. Ἀλ. Ἡλιάδου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ ἡλλου 5

35. Γυμνάσιον (γῆ, μῦα, Σιών.) — 36. Θράσος-Θάσος. — 37. Θέτις-Θέμις. — 38. Ἄνθος-Θάνος. — 39-41. 1 Ἡ Κρήσσα (Κρίσα.) 2. τὸ μέτωπον (μετὸ τόπον). 3. ή Ἡὼς (ἰός.)

42. Μ ΔΙΟΙ—ΔΙ—ΠΟΥΣ
Π Α Ν
Π Ο Θ Ο Σ
Μ Α Θ Η Τ Η Σ
Ν Ο Τ Ο Σ
Σ Η Σ
Σ

43. ΟΙ—ΔΙ—ΠΟΥΣ
ΔΙ—ΔΩ
ΠΟΥΣ

44. Οὐδεὶς πρὸ τοῦ

μαθεῖν ἠπίστατο.

45. ΘΗΒΑΙ, ΕΡΑΤΟ,

ΜΙΤΡΑ, ΙΔΙΟΝ (ΘΕ-

ΜΙς, ἩΡΙΑΝός, ΒΑΤΙ-

κανόν, ἈΤΡΟΠΟΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ.) — 46. Ἀμ' ἔπος

ἀμ' ἔργον. — 47. Ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μᾶς λεπτά 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ πῖ ὀλίγωτερά των 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πασῶν τῶν χωρῶν. — Cléarque N. Cambanellos, Varna (Bulgarie) (B-28)

Emmanuel G. Lydis, Minet-el-Gamh (Egypte) ἀνταλλάσσει εἰκονογραφημένα ταχυδρ. δελτάρια μεθ' ὧν τῶν χωρῶν. (B-26)